

Παναγία βόηθα!...

Στέλιος Παπαθεμελής

Γράφει ο **Στέλιος Παπαθεμελής**
13.08.2016

Οι γιορτές αποτελούν την πεμπτουσία του ελληνικού πολιτισμού «Βίος ανεόρταστος μακρά οδός απανδόκευτος» (Δημόκριτος). Ζωή δηλαδή χωρίς γιορτές και πανηγύρεις μοιάζει με μακρινό δρόμο χωρίς πανδοχείο για ξεκούραση.

Η Γιορτή της Μεγαλόχαρης, γιορτή ζωής και αφθαρσίας είναι το «δεύτερο Πάσχα» των Ελλήνων. Ο ελληνικός κόσμος λάτρεψε την Μητέρα του Χριστού. Την ύμνησε, την ζωγράφισε, της ανήγειρε επιβλητικούς ναούς και ταπεινά εξωκκλήσια. Ταυτίστηκε μαζί της. Είναι για το λαό μας: Πάντων χαρά, (Παντοχαρά), Ρόδον το αμάραντον, Αγνείας θησαύρισμα, Ουρανών υψηλότερα!

Και χίλια τόσα χρόνια επί των απορρώγων βράχων του Άθωνος, στο «Περιβόλι της Παναγίας», μονάζουν «ηγορασμένοι από της γης» πατέρες, αδιαλείπτως προσευχόμενοι.

Η Μεγαλόχαρη «εν τη Κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπε». Είναι διαρκώς και πανταχού παρούσα στη ζωή του καθενός που καταφεύγει στη χάρη Της. Και κατ' εξοχήν παρούσα στους υπέρ ελευθερίας και σωτηρίας αγώνες του Ελληνικού Έθνους. Εκεί στάθηκε ολοφάνερα η Υπέρμαχος Στρατηγός του. Και εκείνο της ανταπέδωσε τα νικητήρια επειδή κράτησε το κράτος απροσμάχητον.

Απ' εκείνην «νενίκηνται (=έχουν ηττηθεί) της φύσεως οι όροι».

Να πώς απαθανάτισε την πίστη του στο πρόσωπό της Υπερμάχου ο Γιώργος Σεφέρης:

«Ω Παναγιά, που σαν παρακαλώ /συλλογιέμαι τη μάνα μου/ Ω Παναγιά λυπήσου τον τρελό/τον βραχνό/ τον πυκνό/ τον πόνο που μου τρώει τα σπλάχνα» προσεύχεται ο Ποιητής. «Ω Παναγιά μου,

είσαι καλή/ προ σε η ψυχή μου η αμαρτωλή/γυρνά και απογυρνά να ξαποστάσει ».

Το «Πάσχα του Καλοκαιριού» είναι μια όαση ανάπαυλας και αναψυχής για τους ψυχοσωματικά βασανισμένους της καθημερινότητας, «Ρεμβασμός του Δεκαπενταύγουστου». [Ρεμβάζω = αφήνω τη σκέψη και τη φαντασία μου ελεύθερη, ονειροπολώ].

Συγκλονιστικό το ομώνυμο διήγημα του Παπαδιαμάντη (11, σ.203 επ.)

Όταν πάντως ο «φιλέρημος γέρων» της Σκιάθου υπερβαίνει το τέχνημα του λόγου και στοχάζεται πολιτικά εντοπίζει τις ρίζες και της παρούσας τραγωδίας μας η οποία χειραγωγείται από την ασύδοτη δράση της τοκογλυφίας, – τώρα της διεθνούς- τότε της εγχώριας. Ο ήρωας του διηγήματος είναι μεγαλοκτηματίας, αλλά κάποτε χρειάστηκε να λάβει μικρό δάνειο και απευθύνθηκε σε επιτόπιο τοκογλύφο.

«Οι τοιούτοι ήσαν άνθρωποι φερτοί απ' έξω». Οι εντόπιοι όταν χρειάστηκαν χρήματα άρχισαν να υποθηκεύουν τα κτήματα. Μετά μια γενιά «τα χρήματα επέστρεψαν εις τους δανειστάς, συνπαλαβόντας μεθ' εαυτών και τα κτήματα»!

Και τα χρήματα, και τα κτήματα! Αυτό το ρεφραίν το ζούμε ως χώρα στην νιοστή! Με αδίστακτες μεθοδεύσεις της διεθνούς τοκογλυφίας και των ιθαγενών οργάνων της, μεταξύ άλλων πληρώνουμε και την εγκληματική διόγκωση, το 2009, του ελλείμματος (Συνέργεια Eurostat – ΕΛΣΤΑΤ, Κομισιόν, ΕΚΤ). Ζημία Ελλάδος 210 δις!

Στοχάζεται ο σοφός Σκιαθίτης:

«Εγέννα ή όχι η γη, εκαρποφόρουν ή όχι τα δένδρα, ο τόκος δεν έπαυε. Τα κεφάλαια «έτικτον». Έπαυσε να τίκτη η γόνιμος (όπως λέγει ο Άγιος Βασίλειος), αφού τα άγονα ήρχισαν κ' εξηκολούθουν να τίκτουν... (Ενθ.αν. σ.210).

Σε ανάλογο μήκος κύματος η απάντηση του ινδιάνου φυλάρχου Σιάτλ στον αμερικανό πρόεδρο Φραγκλίνο Πήρς (1853-57) ο οποίος αξίωσε απ' τους ιθαγενείς να του πουλήσουν τη γη τους:

«Ο λευκός δεν καταλαβαίνει τους τρόπους μας. Τα μέρη της γης το ένα με το άλλο δεν κάνουν γι' αυτόν διαφορά γιατί είναι ένας ξένος που φτάνει τη νύχτα και παίρνει από τη γη όλα όσα του χρειάζονται. Η γη δεν είναι αδερφός του, αλλά εχθρός του (...). Ο Θεός είναι ο ίδιος Θεός. Μπορεί να θαρρείτε πως Εκείνος είναι δικός σας, όπως ζητάτε να γίνει δική σας η γη μας. Αλλά δεν το δυνόσαστε»(...). Ένα ξέρουμε, ο Θεός σας είναι ο ίδιος Θεός. Η γη Του είναι ακριβή. Όμως ακόμα κι ο λευκός [όπως και οι δυνάστες μας] δεν γίνεται να απαλλαχτεί από την κοινή μοίρα».

Τους δυνάστες μας τους ξέρουμε καλά. Τον λαό μας, «τον παν, τον φέρνουν, πίσω-μπρος / του τρώνε και το λίγο βιός / κι από το στόμα τη μπουκιά / πάνω στην ώρα τη γλυκιά / του τηνε παίρνουμε κι αυτή/. Χαρά στους πούναι δυνατοί / (...). Γι' αυτούς δεν έχει εγώ και εσύ (...). Γι' αυτούς δεν έχει χόρταση»(Ελύτης, ο Ήλιος, ο ηλιάτορας).

Στο γεωπολιτικό μέτωπο με γενεσιουργό αιτία όσα διαδραματίζονται στην Τουρκία κυοφορούνται στρατηγικές ανατροπές. Φοβόμαστε ότι οι ημέτεροι εφησυχάζουν με την ιδέα της (προς ώρα) αποδυνάμωσης της γείτονος. Στην πραγματικότητα έχουμε μια τελείως ανεξέλεγκτη κατάσταση με βάση το ψυχογράφημα του σουλτάνου. Αν αυτός εκδικούμενος ΗΠΑ-Ευρώπη απασφαλίσει το προσφυγικό, δεν θα πληρώσει, ούτε η Μέρκελ, ούτε η Χίλαρι, αλλά η Ελλαδίτσα μας.

Η αντιμετώπιση ενός τέτοιου σφόδρα πιθανού ενδεχομένου απαιτεί σοβαρή προετοιμασία με πρώτη κίνηση την απαλλαγή των ιθυνόντων από εθνομηδενιστικές ιδεοληψίες.

Οι επιλογές Ερντογάν δημιουργούν στρατηγικό και γεωπολιτικό κενό. Η Ελλάς μπορεί άριστα να το καλύψει προσφέροντας άμεση εναλλακτική λύση, γεωπολιτική και ενεργειακή. Αυτό βεβαίως επιβάλλει γρήγορες δυναμικές πρωτοβουλίες. Θα τους ψάξουμε δεν θα περιμένουμε να μας ψάξουν αυτοί.

Το άρθρο του μυστικοσυμβούλου του Ερντογάν Ibrahim Karagul (Δημοκρατία, 8/8/16) επιβεβαιώνει αισθήματα και προθέσεις έναντι ΗΠΑ-Ε.Ε. Όποιος το κατάλαβε, κατάλαβε!

Αλλά ας ξαναγυρίσουμε στην Πανήγυρή μας.

«Στη θλίψη και στη δυστυχία
στις δύσκολες στιγμές του πόνου
όλοι σε Σε το βλέμμα υψώνουν
κι' όλοι φωνάζουν «Παναγία!» (Γ. Βερίτης)

Παναγία βόηθα !...

Πηγή: www.antibaro.gr/